

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

17. LISTOPADU 2024

Z obsahu:

Poselství Svatého otce
Františka k 8. Světovému
dni chudých
- strana 2 -

Den pravdy
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Kolumbán
Libor Rösner
- strana 4 -

Spasitel světa
Ct. Fulton J. Sheen
- strana 6 -

Vyzařovat Boží lásku
Oblíbená modlitba
svaté Matky Terezy
- strana 7 -

Bez pokory není pravdy
Ct. Fulton J. Sheen
- strana 9 -

Týden modliteb
za mládež
- strana 9 -

Svatý Jan Berchmans -
vzor mládeže (13)
Koloman Grieger SJ
- strana 10 -

Vienna, chrám sv. Michaela archanděla

Poselství Svatého otce Františka k 8. Světovému dni chudých

Drazí bratři a sestry,

1. Modlitba chudých stoupá k Bohu (srov. Sir 21,5).

V roce zasvěceném modlitbě a v očekávání Jubilejního roku 2025 je tento výraz biblické moudrosti o to vhodnější, protože nás může připravit na 8. Světový den chudých, který připadne na 17. listopad. Křesťanská naděje zahrnuje také jistotu,

že naše modlitba dosáhne Božího sluchu; ale nejen tak ledajaká modlitba: modlitba chudých! Přemýšlejme o tomto slově a „čtěme“ ho ve tvářích a přiběžích chudých, které v těchto dnech potkáváme, aby se modlitba stala cestou ke společenství s nimi a ke sdílení jejich utrpení.

2. Kniha Sírachovcova, na niž odkazujeme, není příliš známá a zaslouží si, aby-

chom ji objevili díky bohatství témat, jimiž se zabývá, zejména pokud jde o vztah člověka k Bohu a ke světu. Její autor, Ben Sira, byl učitel, jeruzalémský písař, který psal pravděpodobně ve 2. století před Kristem. Je to moudrý muž, zakořeněný v tradici Izraele, který učí o různých oblastech lidského života: od práce po rodinu, od života ve společnosti po výchovu mládeže; věnuje pozornost otázkám spojeným s vírou v Boha a s dodržováním Zákona. Zabývá se nelehkými problémy svobody, zla a Boží spravedlnosti, které jsou pro nás velmi aktuální i dnes. Ben Sira, inspirovan Duchem Svatým, chce všem

Pokračování na str. 12

Katolický křesťan, má-li být autentický, nemůže žít v prostřednosti, vždy musí být radikální. Vzpomeňme jen na Ježíšovo působení a co nám říkají kromě evangelii také listy apoštolské. (srov. např. Mt 5,19–48; 1 Kor 5; 1 Petr 2) Ona radikalita je založena na tom, o čem tak často rozzímáme: na dvou příkázáních lásky, Ježíšových blahoslavenstvích a běda, na zachování Božích příkázání... Žít radikálně podle uvedených zásad je nejen požadavkem Božím, ale především konkrétním a jasným vyjádřením naší lásky k Pánu a ochoty mu sloužit podle jeho svaté vůle. Jakákoliv prostřednost, či snad dokonce i podprůměrnost, je přinejmenším varovným signálem, že se od Boha vzdalujeme a naše láska k němu není bezvýhradná a natolik silná, aby obstála v těžkých zkouškách života. V nich se totiž často rozhoduje, kam budeme směřovat: k Bohu, k sobě samému, k něčemu, na čem jsme závislí ... atd.

Jaký je lék k překonání prostřednosti? Odpověď nám dává ct. Fulton J. Sheen: pokora. (str. 9) Jen člověk vyzbrojený touto ctností dokáže snést všechna příkoří a zlovůli, obětovat svůj život, aby odvedl od propasti ty, kteří jsou na scestí, i když je to většina. Ke komu však můžeme upírat svůj zrak jako k zářnému příkladu, který nelze zpochybnit? K Pánu Ježíši Kristu, Synu Božímu. Jeho nepřekonatelná pokora se projevila zvláště při snášení ponížení, posměchu a bolestného utrpení, které vyvrcholilo smrtí na kříži.

Editorial

A co na to svět kolem nás? Někdy se možná mylně domníváme, že lidé po radikalitě už dávno netouží, že milují prostřednost, bezbřehou svobodomyšlnost, jednání bez nějakého řádu. Výjimky si ce potvrzují pravidlo, avšak při opravdu hlubokém pohledu na tuto záležitost bychom mohli být i překvapeni, jak často opak je pravdou. Tak mnozí se stali teroristy právě proto, že věří v radikalitu svého přesvědčení, že dojdou spásy, když vykonají, k čemu jsou puzeni, ať už je to cokoliiv zlého. Jiní zase nacházejí radikalitu v sektách, v mravní nevázanosti (a to až k sebepoškození), ve vítězství ve sportu za každou cenu (doping, podvody – prohra se netoleruje), v různých falešných ideologiích – sem můžeme přiřadit i jistou nenávisť vůči odpůrcům dané ideologie, což je postoj jistě radikální, atd.

Proč všichni tito lidé pro naplnění své touhy po radikalitě nenacházejí východisko v katolické víře? Anebo možná částečně i nacházejí, ale proč ne do té míry, po jaké jejich srdce touží? Snad proto, že na životech mnoha křesťanů vidí onu prostřednost, ba i podprůměrnost života v lásce k Bohu, při zachování jeho příkázání a učení. Každý z nás zpytujeme své svědomí, jaký život reálně žijeme my... Jsme radikální, prostřední, podprůměrní?

Jak užitečné je pro člověka setkání s Ježíšem u studny! Ano, mluvíme zde o známém příběhu samaršské ženy a jejím rozhovoru s Pánem. Prožili jsme něco podobného (třeba duchovně) i my? Pak se zřejmě na svůj vztah k Bohu, k lidem a vůbec k životu díváme jinak než předtím. Připomeňme si tyto prožité chvíle opět se ct. Fultonem J. Sheenem. (str. 6–8) A pro koho je toto setkání něčím novým, nechť otevře dokořán své srdce Ježíši, který utiňuje každou žízeň a hlad – zvláště ten duchovní... I v tomto příběhu sledujeme radikalitu, k níž Ježíš postupnými kroky přivádí Samaritanku: na konci této cesty je začátek cesty nové – k uznání Mesiáše, kterým je Ježíš Kristus. Zda žila ona a Samaršané, kteří se sami přesvědčili o Ježíši jako Spasiteli světa, podle této poznané pravdy, nevíme. Ale to není pro nás důležité. My potřebujeme stále hlouběji a lépe chápat, co božský Mistr učí nás a kam chce, aby se náš život ubíral. K tomu do hloubky poznáme celé jeho učení a také jeho život, jak nám je předkládají evangelisté, Ježíšovi apoštolové a první učedníci. A pak už lze stěžovat o Ježíšově požadavku radikalitě naší katolické víry pochybovat...

Jestliže hladoví a žízniví, lidé žijící ve strašné bídě a utrpení potřebují materiální pomoc, tím více ji potřebují lidské duše žíznící po radikalitě, jež činí člověka v daru lásky navždy šťastným a svobodným. Dokážeme uspokojit jedny i druhé?

Daniel Dehner

Církevní rok je dar plný milostí a poskytuje ti příležitost doprovázet rok co rok Pána na jeho cestě, kterou vykonal pro tvoji spásu. Tento rok se již opět schyluje ke konci, a tak tě vybízí, abys i ty pamatoval na poslední věci. Vyhrad si proto dnes více času na setkání s Ježíšem. Pročti si v usebranosti 13. kapitolu Markova evangelia. Je to velká eschatologická řeč božského Spasitele. Vše, co obsahují další čtení, jen dokresluje jeho nejzávažnější proroctví. Vypros si vnímavé srdce a také dar věrnosti, neboť jen ten, *kdo vytrvá až do konce, bude spasen*⁽¹⁾.

Pán nejprve hovoří s bolestí o budoucí zkáze slavného a vznešeného města Jeruzaléma. Jsou to slova rovněž varovná. Toto místo, které si sám Hospodin vybral a zamiloval, neujde nakonec trestu, *protože nepoznalo čas svého navštívení*⁽²⁾. Kolikrát chtěl Pán shromáždit jeho děti, jako kvočna shromažďuje kuřátka, ale ona *nechtěla*⁽³⁾. Pouč se z toho, čeho se máš nejvíce obávat: že zahleděn do sebe odmítneš opakovaně Boží pozvání, a tvůj *dům bude zanechán pustý*⁽⁴⁾.

Tragický osud svatého města popisuje Pán také proto, aby včas varoval své věrné, a dává jim doporučení, co si mají počít, *až uzíjí tu hanebnou zkázu*. Říká jim dokonce, jak je tato doba již blízko, že se tak stane ještě za života tohoto pokolení. Ale především nepřeslechni jeho doporučení, že i když je zkáza neodvratná, stále je možno modlitbou odvrátit alespoň to nejhorší⁽⁵⁾.

S obrazem záhuby svého vyvoleného města pak spojuje Pán jinou, ještě závažnější předpověď: apokalyptickou vizi posledních dnů tohoto světa. Bude to velký a bolestný přerod z časnosti do věčnosti: *Budou to dny takového soužení, jakého dosud nebylo*.⁽⁶⁾ Ale musí se tak stát, aby všechno tvorstvo bylo očištěno pro slavný návrat Syna člověka. Ježíš Kristus přijde *v oblacích a s velkou mocí*. To bude den, kdy se před ním definitivně *musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí vyznat, že Ježíš Kristus je Pán*⁽⁷⁾. Jeho mocí bude kříž a jeho slávou jeho rány, neklamná pečeť jediného Vykupitele. Čím se pak před ním vykážou všichni ti nepraví mesiáši a falešní proroci, kteří se vyrojí v takovém počtu, že se bude zdát, jako by nastal je-

Den pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Shromáždí své vyvolené do čtyř úhlů světa.

jich čas? Snad tím, že *budou činit divy*⁽⁸⁾? Syn člověka se už neprokazuje svými zázraky, ale svými oslavenými ranami a křížem: *On sám podal za hříchy jednu jedinou oběť*, jen Kristus má proto *právo zaujmout místo po Boží pravici*.

Jestliže si falešní proroci troufají hlásat, **kdy** nastane tento rozhodující den, není to dokladem jejich kompetentnosti, ale jejich prolhanosti. Neboť na rozdíl od doby zkázy Jeruzaléma zůstane den slavného Pánova příchodu až do konce zahalen tajemstvím. *O tomto dni ví jen Otec*. Přijde jako zloděj v noci, kdy to nejméně čekáme.⁽⁹⁾ Není pro tebe zapotřebí, abys znal tento den, ale abys patřil mezi *vyvolené*. Ti Kristovi věrní, kteří jsou *zapsáni v knize*, ani uprostřed ohavného zpuštění a zbesílých útoků nepřátel se nemají čeho obávat. *Povstane Michael, velký kníže, který ochrání syny Božího lidu*. Slavný příchod Syna člověka bude i jejich velkým dnem. Konec časů znamená také konec všech nepravostí, nespravedlností, násilí a lži. Kdybys byl kamkoliv odstrčený, pohrdaný, Pán o tobě ví. V slavný den svého návratu pro tebe pošle své anděly, aby tě vyhledali a přivedli, protože nastal čas, kdy se *zbožní budou skvíti jako zář oblohy*. Budou shromážděni před Beránkův trůn, aby se jim konečně dostalo satisfakce. Stanou se svědky, jak všichni ti mocní, pyšní a oslavovaní spolu se svými falešnými učiteli a nepravými proroky, přísluhovači Božího Odpůrce, který jim propůjčoval svou zrádnou moc činit divy, budou Pánu *položeni k nohám jako podnož*.

Měj stále na mysli onen velký den konečné pravdy, kdy *nic nezůstane skryto, co by nebylo odhaleno*⁽¹⁰⁾. Je to den konečného třídění pšenice a koukolu, které spolu rostly až do žní⁽¹¹⁾. To je den, kdy ratolesti, které nenesly ovoce, budou *shromážděny ke spálení*⁽¹²⁾. Neboť všichni se probudí, ale ne všechny čeká stejná věčnost: pro jedny to bude věčný život a pro druhé potupa a hanba navěky. V každém,

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1–3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kteří byli poučení, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. čtení – Žid 10,11–14.18

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak (Kristus) podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, „až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož“. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde je však odpuštění hříchů, není už (třeba) oběti za hřích.

Evangelium – Mk 13,24–32

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí

Dokončení na str. 10

kdo ti namlouvá něco jiného, poznáváš neklamně falešného proroka. Drž se raději těch, kteří jsou věrní Pánu. Poznáš je podle toho, jak se mu podobají: tak jako ON *přinášejí v oběť sami sebe*⁽¹³⁾. Tak jako oni i ty se spoj s božským Veleknězem, který i tobě nabízí, abys *svou obětí přiváděl mnohé ke spravedlnosti*, aby ti pak dal v poslední den *zářit jako hvězda na věčné časy*. Jen Pána měj na zřeteli a *nezakolísáš, vždyť je ti po pravici*.

Můj Pane, ochraň mne, k tobě se utíkám. Ty jsi mým dědičným podílem, ukazuješ mi cestu k životu. Jen u tebe je hojná radost a věčná slast.⁽¹⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

- (1) Mk 13,13; (2) Lk 19,44; (3) srov. Lk 13,34; (4) srov. Lk 13,35; (5) srov. Mk 13,18; (6) Mk 13,19; (7) Flp 2,10–11; (8) Mk 13,22; (9) srov. Mt 24,50; (10) Mt 10,26; (11) srov. Mt 13,30; (12) srov. tamtéž; (13) srov. Řím 12,1 (14) srov. Žalm 16.

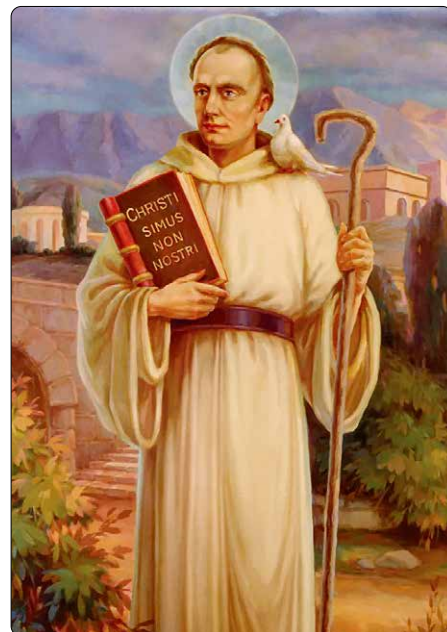
Svatý Kolumbán

Sv. Kilián (Světlo 27/2020), sv. Finián (Světlo 49/2018), sv. Patrik (Světlo 10/2018) – to jsou někteří z irských světců, o nichž jsme na stránkách tohoto týdeníku již psali. Dnes přichází na řadu jeden z největších synů „ostrova světců“, jak se Irsku svého času přezdívalo – sv. Kolumbán, někdy pro účely odlišení od svého jmenovce nazývaný „Mladší“.

Názory na rok Kolumbána a narození v západní části provincie Leinster se různí, nejčastěji zasazují badatelé tuto událost k roku 542, jindy zase k roku 530, ba i k dřívějšímu datu. Podle legendy měla svěřcovka matka před jeho narozením sen, že z jejího lůna vyšlo slunce ozářivší celou zemi. Pocházel z urozeného rodu, což mu zajistilo vynikající domácí učitele

a později i studium v klášteře v Clonardu, tehdy zvaném Cluain Eaird (Eairdovo pole), který spolu s centrem biblických studií založil výše zmiňovaný sv. Finián.

Krom studia se zde Kolumbán musel vypořádávat i se zamilovaností do jisté mladé krasavice. Na hezké dívce mohl oči nechat a jeho touha vbrzku nabyla až nezřízených rozměrů. Od dotěrných myšlenek, jež mu nedávaly spát a jejichž

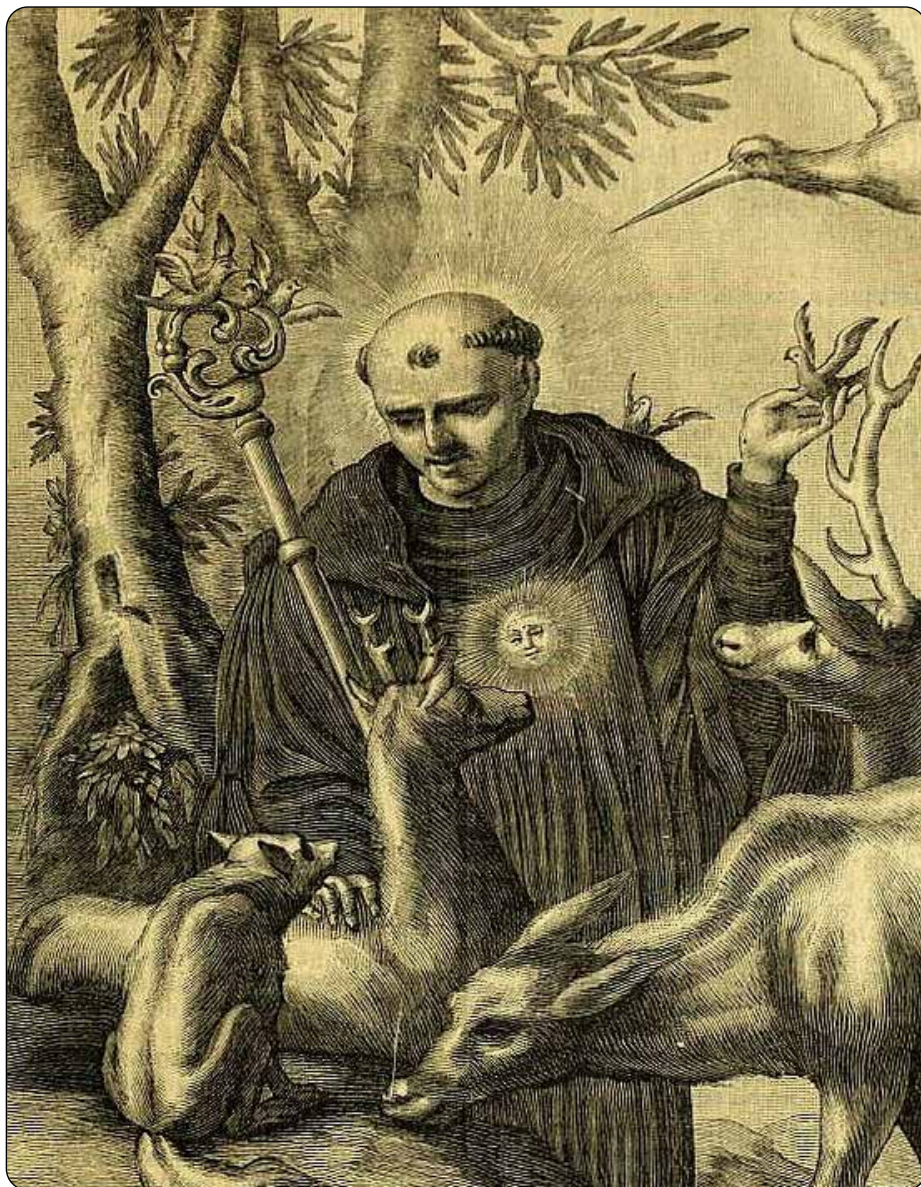

Svatý Kolumbán

hlavním předmětem byla ona dívka, mu pomohla až rada jedné postarší ženy, která mu řekla zhruba toto: dříve bojovala s obdobnými problémy a stálo ji to hodně úsilí, než učinila rozhodný krok, a to opuštění domova. „Jsi ještě mladý. Pokud zde zůstaneš, nevymaníš se z vleku svých slabostí. Vzchop se a uteč! Vyhni se propasti, do které jich už tolik upadlo.“

Kolumbán na její radu dal a odešel do kláštera Cluain-Inis. V jeho zdech našel po čase klid, sepsal zde dokonce (nedochovaný) komentář k žalmům, nicméně dlouho se zde nezdržel a pro další léta svého života si zvolil klášter Angor v Bangoru u východního pobřeží dnešního Severního Irsku. Pro Kolumbánův další život mělo toto jeho rozhodnutí velký význam – v Angoru byl totiž opatem ctnostný asketa Comgall, podle jehož vzoru stále ještě mladičká Kolumbán (bylo mu něco málo přes dvacet let) formoval svou osobnost. Stával se z něj příkladný mnich horující pro modlitbu, odříkání a studium. V Angoru též přijal svátost kněžství. A ačkoli až do konce svých dní nepřestal studovat, vštěpovával svým druhům tuto zásadu: „Nehledej nejvyšší vědění ve slovní disputaci, hledej je v dokonalém dobrém životě, nehledej je jazykem, hledej je vírou, která vychází z prostého srdce a nestojí na dohdech učené bezbožnosti.“

Možná bychom o něm vůbec nevěděli, ač by žil zbožně a svatě, kdyby se někdy okolo roku 590 nevydal spolu se dva-

Dobové vyobrazení svatého Kolumbána jako poustevníka

náci dalšími mnichy na tzv. „peregrinatio pro Christo“, tj. „pouť pro Krista“, jednu z těch mnoha úžasných iroskotských misií, které Evropě vdechly křesťanského ducha. Jejich kroky vedly ke králi Burgundská, sv. Guntramovi (viz *Světlo* 12/2024), jenž jim dal k dispozici opuštěnou zřezninu římské pevnosti Annegray, aby tam mohli zřídit poustevnu a zároveň základnu pro své misionářské snažení.

Třináctičlenná skupina irských mnichů s tonzurou v podobě kříže se záhy stala známou v širokém okolí. Se znalostmi nabytými četbou starořímských spisů všeho druhu začali obdělávat půdu, udržovat okolí a vycházeli do něj hlásat Krista. Navíc již od pohledu bylo znát, že jde o muže snažící se všemi dary svého těla žít v přátelství s Kristem, o muže bohabojné, pokorné a odevzdané do Boží vůle. Tak se stalo, že jich už nebylo jen třináct, ale dvacet, třicet, padesát. Král proto vyslyšel Kolumbánovo přání a poskytl mnišské komunitě k užívání další objekt – ruiny antických lázní Luxeuil, z nichž oni vybudovali nový klášter a díky tomu mohli rozrůstající se komunitu dále rozšířit.

Členem této nově vzniklé komunity se stal rovněž Kolumbán, který založil později ještě klášter ve Fontaines. Vypracoval přísné řádové stanovy *Regula monachorum* a k nim i přídavek nazvaný *Regula coenobialis*, sloužící jako jakýsi manuál k řešení přestupků mnichů. Vznikl jednak na základě zkušeností z Angoru, jednak ze zkušeností z návštěvy opatství v Lerinsu, jehož věhlas ho přitáhl. Jím vyhotovené stanovy ukládaly například den bez jídla nebo dva dny o chlebu a vodě, popř. dvě stě ran prutem za důvěrný rozhovor se ženou, šest ran prutem za zapovězená slova „moje“ či „tvoje“. Stejný trest čekal kněze, který by k oltáři přistoupil neoholený nebo s neostříhanými nehty. Fortnýř neplnící své povinnosti mohl být potrestán padesáti ranami.

Kdo by usoudil, že následkem takto tuhé disciplíny začaly řady mnichů v těchto třech burgundských kláštorech řádnout, byl by na velkém omylu. Kolumbánova přísnost neznající diskuse naopak další adepty přitahovala, takže brzy obývalo prostory klášterů Annegray, Luxeuil a Fontaines na dvě stě mužů toužících po úzkém vztahu s Pánem Ježíšem. Později ale tyto Kolumbánovy regule nahra-

dila mírnější řeholní pravidla sv. Benedikta z Nursie.

Kolumbán po svých duchovních synech hodně vyžadoval, snažil se je vést k tomu, aby nežili polovičatě, aby se snažili žít co možná nejvěrněji k obrazu Božímu, k němuž byli stvořeni. „*Nemalujeme obraz, který s ním nemá nic společného.*“

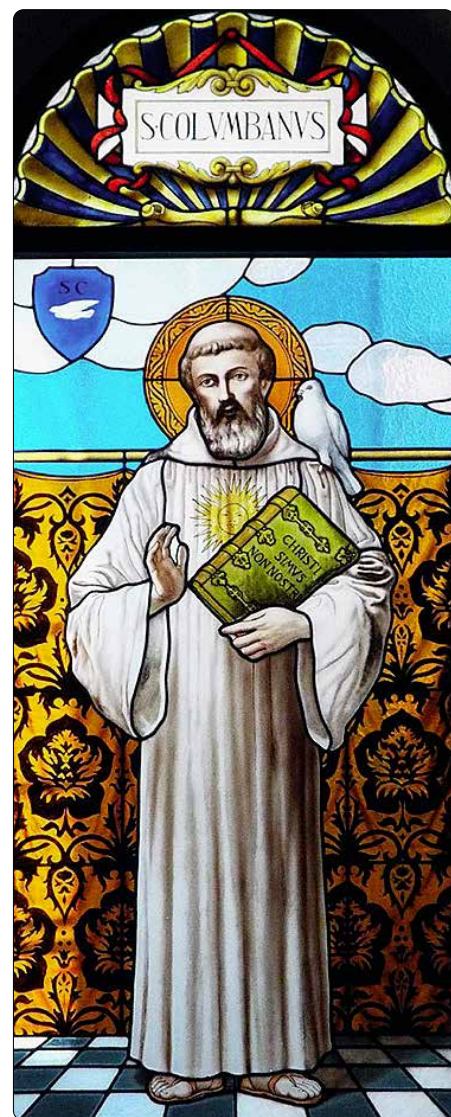
Přísný byl Kolumbán i směrem ven z kláštera, zvláště pokud se záležitost týkala Božích či církevních zákonů. Tak například pranýřoval krále Theudericha II. za vytrvalé vydržování si konkubíny Brunhildy. Nepřestal ani po výhrůžkách, odmítl udělit požehnání jeho nemanželským synům, čímž by je legitimizoval. Proto se jej zhýralý panovník pokusil zbavit a dopravit ho zpět do Irska. Loď však hned po vyplutí uvázla na mělčině, což její kapitán vnímal jako Boží vůli, načež navzdory vědomí, že na jeho hlavu dopadne Theuderichův hněv pro neuposlechnutí rozkazu, vysadil Kolumbána i ostatní mnichy z luxeuilské komunity zpátky na břeh.

Kolumbán se svými druhy se do Luxeuilu nevrátil. Plavili se místo toho proti proudu Rýna k Curyšskému jezeru a poté se vydali hlásat radostnou zvěst germánskému kmenu Alamanů žijících zhruba v dnešním Švýcarsku. Založili zde klášter Bregenz. Po nějaké době zamířila většina z nich do Itálie, zanechávajíc v čele kláštera přehorlivého sv. Havla. V Miláně byli přijati králem Langobardů Agilulfem. Ten Kolumbánovi věnoval pozemek v Bobbiu a on na něm vybudoval jeden z nejvýznamnějších italských klášterů vůbec, středisko duchovního života a vysoké kultury, v němž jednu dobu žilo až sto padesát mnichů a jenž pro severní Itálii znamenal totéž, co Monte Cassino pro Itálii jižní a střední.

Tento irský světec neměl vliv pouze na život několika klášterů, ale i na dění v celé církvi. Byl to on, komu se přiřítají hlavní zásluhy za rozšíření ušní svatě zpovědi, kterou razil jak osobně, tak skrze spis *De poenitentiarum misura taxanda*. Psal i papeži Bonifácovi IV. ohledně ariánského bludu, se kterým se sám při svých misiích musel setkávat.

Kolumbán zemřel 23. listopadu 615 a jeho tělesné pozůstatky spočívají v kryptě jemu zasvěcené baziliky v Bobbiu. V místním muzeu je přechovávána i jeho dřevěná misa a také nůž, kterým si krájel pokrm.

Svatý Kolumbán je patronem Irska, pivovarů a psychicky narušených osob, bývá vzýván i při povodních. Zobrazován bývá jako vousatý mnich s knihou, jako opat či jako poustevník s medvědem – ten odkazuje na legendu, podle níž se chtěl Kolumbán načas usadit v jeskyni, aby tam žil jako poustevník. Tu ale obýval medvěd, který ji však na světcův příkaz poslušně opustil.

*Svatý Kolumbán, vitráž okna krypty opatství v Bobbiu. Klášter v Bobbiu (italsky *Abbazia di San Colombano*) byl založen irským mnichem svatým Kolumbánem v roce 614, kolem kláštera později v provincii Piacenza vyrostlo město Bobbio. Klášter zasvěcený svatému Kolumbánovi byl známý jako centrum odporu proti arianismu a jako jedna z největších knihoven středověku. Opatství a kostel byly benediktinům zabaveny francouzskými okupačními vojsky v roce 1803 a tehdy bylo opatství zrušeno.*

Spasitel světa

Když Pán vyčistil chrám, když vykonal v Jeruzalémě několik zázraků a řekl Nikodémovi, že přišel zemřít za ty, kdo byli uštknuti hadem hříchu, opustil Jeruzalém, který ho nepřijal, a šel do „Galileje pohanů“. Obvyklá cesta mezi Judeji na jihu a Galileou na severu vedla přes Pereu. Židé chodili touto cestou, aby se vyhnuli kraji Samaritánů. Avšak Ježíš jí nešel. Prohlásil, že chrám patří všem národům; byl povolán sloužit všem rasám a národům.

Musel však projít Samařskem. (Jan 4,4)

Evangelium praví, že „musel“ podstoupit smrt a vykoupit lidstvo. To, co se stalo v Samařsku, se velice podobalo jeho povinnosti být zástupnou obětí za lidstvo.

Judeu a Galileu odděloval pás země obývané smíšenou, napůl cizí rasou – Samaritány. Mezi Samaritány a Židy vládlo dlouholeté nepřátelství. Samaritáni byli hybridním národem, který vznikl před staletími, když se Izraelité dostali do otroctví. Obyvatelé Asýrie poslali mezi ně několik vlastních lidí, aby se s nimi smísili, a tak vytvořili novou rasu. První osadníci Samařska přinesli s sebou modlářství, ale později zde byl zaveden nepravý judaismus. Samaritáni přijali pět Mojžišových knih a některá prorocství; ostatní historické biblické knihy však odmítli, protože vykreslovaly příběh Židů, jimiž opovrhovali. Své bohoslužby vykonávali v chrámu na hoře Garizim.

Žádný Žid by nevyřkl slovo „Samaritán“, tak je každý nenáviděl. Dokonce když se učitele zákona zeptali, kdo je obyvatelem sousední krajiny, použil zdoluhavý popis. Na druhé straně, nejurážlivější výraz, kterým Židé mohli někoho nazvat, byl výraz „Samaritán“; tak jednou nazvali Pána, který však tuto urážku ignoroval. V příběhu o milosrdném Samaritánovi později Ježíš představil sebe samého jako „Samaritána“, čímž naznačil ponížení a opovržení, jimiž byl zahrnut po svém příchodu na zem.

Náš Pán se těmito lidem nevyhýbal. Stvořitel všech světů musí na cestě k nebeskému trůnu projít územím „cizího“ národa. Tuto nutnost mu uložila svrchovaná Láska. Bylo kolem poledne a Ježíš byl „unavený z cesty“. Sedl si tedy k Jákobo-

vě studni. V té slabosti se projevila i jeho vševedoucnost, když četl v srdci jisté ženy. Kristus byl unavený při své práci, ne ze své práce. Dvou největších obrácení – obrácení Syroféničanky a Samaritánky – dosáhl tehdy, když byl unavený. Když se cítil nejméně schopný plnit vůli svého Otce, plnil ji neúčinněji. Svätý Pavel byl uprostřed činnosti odveden do vězení; ale právě tam obrátil několik svých strážců a napsal své dopisy. Ochotně srdce si vždy vytvoří vlastní příležitosti.

Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. (Jan 4,7)

Bylo dost neobvyklé, že orientální žena jde pro vodu v poledním žáru. Důvod tohoto neobvyklého chování odhalíme trochu později. Z lidského hlediska nic nemohlo být všednějšího než žena, která kráčí s vědrem ke studni. A přece to byl jeden z těch prozřetelných Božích zásahů, které pomáhají odhalit záhady duše. Ještě nevěděla o velkém daru, který byl pro ni připraven. Dar tam byl první. Jak napsal Izaiáš:

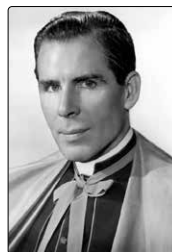
Dal jsem odpověď těm, kdo se neptali, dal jsem se nalézt těm, kdo mě nehledali. (Iz 65,1)

Pán našel Zachea, ne Zacheus Pána; také Pavla našel, když Pavel nehledal své-

ho Pána. Učitel později zdůraznil tuto přitahující Boží sílu:

„Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal.“ (Jan 6,44)

Když plnila své vědro, určitě se snažila vyhnout se Pánu, protože na něm vidě-

la črty fyziognomie Židů, s nimiž Samaritáni nechtěli mít nic společného. Avšak k jejímu překvapení ji cizinec u studně sám oslovil a poprosil:

„Dej mi napít!“ (Jan 4,7)

Když chtěl Pán prokázat nějakou laskavost, vždy nejprve sám o nějakou požádal. Nezačal pokáráním, ale prosbou. Jeho první prosbou bylo: „Dej!“ Když má nastat naplnění skutkem Božím, vždy se musí vyprázdnit to, co je lidské, tak jako Bůh vyprázdnil sebe samého, aby naplnil člověka. Voda, která zaujala její mysl, se stala společným jmenovatelem toho, který byl bez hříchu, a hřišnice.

„Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ (Jan 4,9)

V dlouhém rozhovoru můžeme pozorovat postupný duchovní vývoj, který se skončil tím, že žena poznala Krista, Spasitele. Nedokonalé poznání v ní nejprve vyvolávalo ironii jako k členu určité rasy či národa. Zpočátku byl pro ni pouhým „Židem“. Pánova odpověď ukázala, že ve skutečnosti nebyl tím, který dostává, ale tím, který dává. Omylem se domnívala, že on potřebuje její pomoc, zatímco ve skutečnosti pomoc potřebovala ona.

„Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ (Jan 4,10)

Představil se jí symbolem vody, tak jako později, když od něho lidé budou žádat chléb, aby se nasýtli, se jim představí pod způsobou chleba. Ačkoliv o sobě mluvil jako o Božím daru, žena v něm viděla pouze muže jiné rasy, unaveného z cesty. Její pohled nepronikl přes vnější podobu k božské podstatě, která v něm byla ukryta. Viděla Žida, ne však Božího Syna; viděla unaveného člověka, ale ne odpočinek pro unavené duše; viděla žiznivého poutníka, ne však toho, který může uhasit žízeň světa. Pro lidi, kteří žijí příliš tělesně, je trestem, že nikdy nepochopí to, co je duchovní. Avšak úcta Samaritánky k Ježíši roste, když dodává:

„Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad

*Giovanni Pietro Rizzoli (1495-1549):
Salvator Mundi
(Puškinovo muzeum, Moskva)*

Vyzařovat Boží lásku

*Oblíbená modlitba svaté Matky Terezy,
pocházející od svatého Johna Henryho Newmana*

větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ (Jan 4,11–12)

Už ho nenazývá „Židem“, ale dívá se něho jako na „člověka“. Ačkoliv nerozuměla zcela dobře jeho slovům, měla podezření, že on – Žid – útočí na tradice jejího lidu. Odpověděl, že je větší než Jákob:

„Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem vyvěrajícím k životu věčnému.“ (Jan 4,13–14)

Toto byla jeho životní filosofie. Všechny lidské snahy, které chtějí uspokojit žádosti těla a duše, mají jedinou chybu: neuspokojují natrvalo. Pouze naplňují momentální potřebu, ale nikdy ji zcela neuspokojí. Touha vždy znovu ožije. Vody, které dává svět, padají znovu na zem; ale živá voda, kterou dává Pán, je nadpřirozeným impulsem, jenž pohání vpřed, až do nebe.

Náš Pán nechtěl odstranit dřevěné cisterny světa bez toho, aby nabídl něco lepšího. Neodsoudil ani nezakázal prameny pozemské vody, ale řekl, že žena nikdy nebude dokonale šťastná, pokud se omezí jen na studně lidského štěstí.

Samaritánka nedokázala pochopit milost anebo nebeskou sílu na základě analogie vody pro své tělo, protože dlouho hasila svoji žízeň v zabahněných pramenech uspokojování smyslů. Pokračuje:

„Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“ (Jan 4,15)

Už nebyl pro ni ani „Žid“ ani „člověk“, ale „pán“. Ještě stále měla v mysli zmatek, neboť si představovala, že jeho příslib by ji osvobodil od námahy, kterou jí přináší chůze ke studni. Pán mluvil z výšky duchovního poznání; žena zase z hloubky poznání smyslového. Okna její duše byla tak poskvřněná hříchem, že neviděla v hmotném světě duchovní hodnotu.

Když Ježíš viděl, že žena nepochopila duchovní lekci, vysvětlil jí, proč mu neporozuměla. Její život byl nemorální. Vstoupil jí do svědomí dost náhlým zvratem v konverzaci:

„Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ (Jan 4,16)

Chtěl v ní vzbudit vědomí hanby a hříchu. „Jdi... Přijď... Jdi a podívej se pravdě

Pane, pomáhej nám, abychom šířili Tvou dobrotu, kamkoliv přijdeme. Zaplav naše duše svým Duchem a svým životem. Pronikni celou naši bytost a vezmi si ji celou do svého vlastnictví, aby náš život byl pouze vyzařováním Tvého života.

Svíť skrze nás a buď v nás tak, aby každá duše, se kterou přijdeme do styku, vycítila Tvou přítomnost v naší duši. Dej, ať ona prosvítá tak, aby nebylo vidět nás, ale pouze Ježíše.

Zůstávej v nás, a pak začneme svítit tak, jak Ty svítíš; svítit tak, abychom byli světlem pro druhé; toto světlo bude, Ježíši, vycházet zcela od Tebe, nic z toho nebude naše; budeš to Ty, kdo skrze nás svítí druhým. Dovol nám, Ježíši, abychom Tě tak oslavovali, jak to máš nejraději, tím, že budeme lidem kolem nás světlem. Dej, ať Tě kážeme, aniž bychom „kázali“, nikoliv skrze slova, nýbrž skrze náš příklad, skrze podmaňující sílu, soucitným vlivem toho, co děláme, skrze viditelnou plnost lásky, která Ti nese vstříc naše srdce. Amen.

o svém životě do oči; pak přijď a naber si vody života.“ Žena odpověděla:

„Nemám muže.“ (Jan 4,17)

Bylo to upřímné a pravdivé vyznání; ale nešlo do hloubky. Požádala o živou vodu, ale ještě nevěděla, že nejprve je potřeba vykopat studnu. V hloubce jejího ducha bylo místo pro jeho dar; ale vody milosti nemohly proudit, protože byly zavaleny tvrdými skálami hříchu, mnoha vrstvami provinění, návyky přilepenými jako bláto a stále se opakujícími smyslnými myšlenkami. Dříve než dostane živou vodu, toto všechno bylo třeba nejprve vykopat. Dříve než přijme spásu, musí vyznat hřích. Je třeba probudit svědomí. Pán mistrovsky odhalil celý její nemorální život a vzbudil v jejím svědomí pocit viny, jako když se rozsvěcuje světlo.

Pán řekl:

„Správně jsi odpověděla, že nemáš muže.“ (Jan 4,17)

Pán pochválil ženu za její upřímné vyznání. Méně citlivý lékař duše by ji pravděpodobně nepříjemně vyčínil za to, že zatajuje pravdu. Avšak Pán řekl: „Něco pravdy na tom je.“ Pak pokračoval:

„Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ (Jan 4,18)

Muž, s nímž žila, nebyl její manžel; až tak upadla, že si svůj sňatek nedala legálně schválit, což v předcházejících případech udělala.

Žena cítila, že se Pán začíná vměšovat do jejího života. Sondoval její morálku i chování a naznačil, že nemůže přijmout

jeho dar pro svůj životní styl. Potom udělala to, co miliony lidí před ní, když náboženství od nich vyžadovalo změnu chování – změnila téma. Byla ochotna o náboženství diskutovat, ale nebyla ochotna dělat na základě náboženství rozhodnutí. Ježíš přivedl rozhovor k morálnímu řádu, aby konkrétně viděla své vlastní chování před Bohem a svým svědomím. Aby se vyhnula problému morálky, nejprve se pokusila zalichotit a pak nadhodila spekulativní problém:

„Pane, vidím, že jsi prorok.“ (Jan 4,19)

Žena, která ho nejprve nazvala „Židem“, potom „pánem“, ho nyní nazývá „prorokem“. Téma náboženství postavila do čistě intelektuální roviny, aby se jí morálně nedotýkalo. A dodala:

„Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ (Jan 4,20)

Žena se zoufale pokoušela vymanit se z této situace. Snažila se odpoutat pozornost, a proto vytáhla dávný náboženský spor. Židé se klaněli Bohu v Jeruzalémě, Samaritáni na hoře Garizim. Nadhozením tohoto spekulativního tématu chtěla odvrátit šíp, který mířil na její svědomí. Měl její duši odvrátit od zlého.

Avšak Pán odpověděl:

„Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě.“ (Jan 4,21–23)

Říkal jí, že drobné místní hádky velice brzy utichnou. Rozkol mezi Jeruzalémem a Samařskem bude překonán; neboť, jak to předpověděl Simeon, Ježíš bude světlem, které osvítil pohany. Navzdory tomu Pán obhajoval Židy:

„Neboť spása je ze Židů.“ (Jan 4,22)

Mesiáš, Boží Syn a Spasitel měl skutečně vzejít ze Židů, a ne ze Samaritánů. „Spása“ je ekvivalentní se spasitelem, protože Simeon s Dítětem v náručí prohlásil, že jeho oči uviděly „spásu“. Izrael byl kanálem, skrze který dal Bůh světu spásu. Byl stromem pěstovaným po staletí, který nyní urodil dokonalé ovoce: Mesiáše a Spasitele.

Pánova slova vtáhla ubohou hříšnici do hlubších vod, než jaké byla schopna překonat, a přenesla ji do říše pravdy, jež byla pro její chápání příliš vysoko. Nejasně chápala jeho slova o přicházející hodině, kdy se vzdá pravá úcta Otcí, neboť i samotní Samaritáni jistým způsobem věřili v Mesiáše. Odpověděla:

„Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“ (Jan 4,25)

Ještě mu nepřisoudila titul „Mesiáš“, ale přizná mu jej za chvíli. Samaritáni převzali dost ze Starého zákona a věděli, že Bůh má poslat svého Pomazaného, ale v jejich překrouceném náboženství byl pouze prorokem, právě tak jako v překrouceném chápání Židů byl pouhým politickým králem. Avšak její prohlášení bylo stejné, jako by byla řekla, že očekává toho, jehož přislíbil Bůh. Jako odpověď na její neurčitou víru Ježíš řekl:

„Já jsem to – ten, který k tobě mluví.“ (Jan 4,26)

Nyní to bylo vyřešené: klanění se již nemá soustředit na Jeruzalém ani na horu Garizim, ale na Krista.

Tehdy se z města vrátili učedníci, načež žena od studně odešla. V rozrušení tam nechala svůj džbán. Na vodu je času dost. Impulzivně se vydala na cestu do města, aby řekla mužům⁽¹⁾:

„Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všecko, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ (Jan 4,29)

V té chvíli dala Pánu nový titul. Nyní byl „Kristem“. Naléhavě začala svolávat lidi. Neřekla, že jí vyprávěl o všech těch věcech, které souvisely s klaněním se Bohu, ale o tom, co udělala, dokonce i o svých

chybách, jimž se vyhnula. Slunce nevzdá dříve, než začne svítit; oheň nevzpláne dříve, než začne hořet – tak i milost účinkuje až tehdy, když s ní duše začne spolupracovat. Samaritánka se stala jednou z prvních domácích misionářek v dějinách křesťanství.

Řekla to, co by jí člověk radil zamlčet. Přišla si nabrat vodu, ale když našla pravoúhelnou studnu, zanechala svůj džbán, tak jako učedníci zanechali sítě.

Rovněž Pán při této příležitosti zapomněl na svůj hlad, a když ho učedníci vyzvali, aby jedl, řekl jim, že má pokrm, který oni neznají.

Stojí za zmínku, že Samaritánka o svém setkání s Kristem informovala muže. Je dost možné, že ženy ve městě ji nechtěly pustit mezi sebe. Proto přišla ke studni v poledne; ostatní ženy přicházely ráno anebo večer, kdy bývalo chladněji. Ženy se jí zjevně vyhýbaly, a proto svoji první zprávu odevzdává mužům. Její zpráva v městě zapůsobila, neboť evangelium nám praví:

Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: „Všecko mi řekl, co jsem dělala.“ (Jan 4,39)

Žena jim neřekla: „Musíte věřit tomu, co říkám,“ ale: „Pojďte se sami podívat.“ Přezkoumejte to; shodte ze sebe předsudky. Její upřímné jednání muže přesvědčilo. Za několik hodin znovu běžela ke studni, muži za ní, ale tentokrát z jiného důvodu – kvůli spáse.

Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. (Jan 4,40–41)

Když uviděli Pána, řekli ženě:

„Teď už věříme ne pro to, co nám ty o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“ (Jan 4,42)

Bylo to poprvé, kdy byl Pán označen výrazem „Spasitel světa“. Duchovní vývoj ženy se završil. Kristus byl pro ni nejprve jen „Žid“, pak „pán“, potom „prorok“, poté „Mesiáš“ a nakonec „Spasitel světa“ a „Vykupitel z hříchu“. Obrácení může být v některých případech rychlé, avšak v případě této ženy bylo dokonáno až tehdy, když poznala, že Pán nepřišel spasit spravedlivé, ale hříšníky. Nevykonal zde žádný tělesný zázrak; žádné uzdravení, žádného slepce neobdařil viděním. Zázrak se udal v duši hříšníka. Po vysvobození z hříchu následovalo oslovení

tím nejslavnějším titulem. Kříž se zde nevzpomínal, ale ten, který na něm visel, byl označen jasně: „Spasitel světa“. Kříž byl přítomný v celém jeho životě ještě dříve, než byl vztyčen.

V kontrastu k této ženě stáli farizeové. Popírali hřích, ale nesli veškeré jeho následky: vykořisťování, úzkost, strach, neštěstí a prázdnotu; popírali příčinu, a proto nemohli dosáhnout uzdravení. Když umírající hladem popírají hladomor, kdo je nasytí? Když hříšníci popírají hřích a vinu, kdo je spásí? O namyšlených, pyšných farizejích Pán řekl:

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ (Lk 5,31)

Svět tvoří dvě skupiny lidí: ti, kdo našli Boha, a ti, kdo ho hledají – žízňící, hladovějící, hledající. A velcí hříšníci se k němu dostanou blíže než hrdí intelektuálové. Pýcha nadýmá a znehodnocuje ego; velcí hříšníci jsou depresivní, dehonestování, prázdni. Proto mají místo pro Boha. Bůh dává přednost milujícímu hříšníkovi před „světcem“ bez lásky. V lásce je možné se cvičit, v pýše nikoliv. Člověk, který si myslí, že ví, těžko najde pravdu; člověk, který ví, že je bidný a nešťastný hříšník, jako žena u studně, je blíže k pokoji, radosti a spáse, než si myslí.

Miliony lidí na tomto světě mají ve svých duších pozitivní milost – cítí Boží přítomnost. Miliony jiných mají negativní milost – necítí Boží přítomnost, ale Boží nepřítomnost. Samaritánka, která nejprve cítila jeho nepřítomnost, postupně začala vnímat také jeho přítomnost. Ale kdyby nebyla zhřešila, nikdy by nebyla nazvala Krista „Spasitelem“. Nepřišel k nám s knihou v ruce, aby z ní četl těm, kdo se od něho chtějí učit. Udělal více – přišel s krví v těle, aby ji vylil, a tak splatil dluh, který by člověk nikdy splatit nemohl.

Z knihy Fulton J. Sheen: Život Krista. Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 136–148.

Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Autor píše, že Samaritánka přišla za „muži“, v českém překladu tohoto verše (Jan 4,28) je výraz „řekla lidem“. [pozn. překl.]

Bez pokory není pravdy

Když se vynoří nějaká nová vědecká teorie, pak není nouze o jedince, kteří jí připisují takový zvuk, že všechny ostatní poznatky ve světě musí tančit podle této melodie. Když Comte rozvinul svoje učení o společnosti, všechno, i Bůh, se muselo orientovat sociologicky. Když Darwin představil svou nauku o vývoji, všechny věci, dokonce i morálka, se musely podřídít evoluci. Když dnes zavládla teorie relativity, dělají neodborníci všechno relativní a tvrdí, že žádná věc sama o sobě nenese v sobě pravdu a dobro, nýbrž že všechno je relativní podle stanoviska toho, kdo o tom právě uvažuje.

Teorie relativity nyní nepopírá absolutní bytí, protože se sama zakládá na absolutním faktu šíření světla. Je stejně protismyslné, když někdo chce používat metody platné uvnitř nějakého oboru na všechna ostatní odvětví vědění. Tak teorie relativity neznamená v žádném případě, že máme na noze šest prstů podle jednoho způsobu výpočtů, a čtyři podle jiného.

Pro našeho ducha je popření pravdy tak oslepující jako odnětí světla pro vidění. Pravdy není možno dosáhnout v její plnosti, pokud si nepřiznáme její skutečnou existenci. Pro její odhalení jsou nezbytné určité psychologické předpoklady. Mezi nimi tím nejdůležitějším je **ctnost pokory**.

Pokora není žádným nedostatkem mravní síly. Je to spíše uznání pravdy o nás samých. Chceme-li pravdu zdůvodnit v její celosti, pak se nutně dostává okamžiky, ve kterých musíme konstatovat svou nevědomost. Musíme si totiž otevřeně přiznat, že jsme v zajetí svého nedostatečného pochopení, chybných pojetí a předsudků. Takové přiznání je sice někdy trapné, ale přináší nám větší charakterové obohacení, zatímco příklon k chybným pojetím znamená vždy ztrátu. Když se pyšně, domýšlivě, žádostivě a sobecky staráme jen o svou vlastní cestu, pak je o mnoho lepší, jestliže staneme tváří v tvář vlastní ošklivosti, než když žijeme ve svém autonomním klamném ráji. Důvodem každé kritiky bližního, zdrojem všech předsudků, pomluv a žárlivosti a pomlouvačných výroků je konec konců naše vlastní neschopnost podívat se do své vlastní duše. Pocit spravedlnosti je ovšem v nás nezníčitelně zakořeněn. Proto umíme hledat chyby na druhých, i když sami nejednáme správně. Je tomu tak z marné naděje, že to slouží zajištění práva. Každý člověk je schopen roze-

znat špatný sklon a podle tohoto poznání také jednat. Když se však tyto naše návyky pokoušíme prostě jen pojmenovat nějakým psychologickým heslem, bude se vnitřní neduh rozrůstat, podobně jako popírání tělesného onemocnění nese s sebou pravděpodobnost zhoršení zdravotního stavu.

Rozvoj demokracie přispívá zajisté k odstranění falešného sociálního snobismu a k orientaci lidí na rozhodující chování ve vztahu k druhým. Na druhou stranu přinesla demokracie pokles úcty k dobru a pravdě. Masa tíhne k tomu, že ztotožňuje mravnost s všeobecným společenským vzestupem. Číslo se stala měřítkem dobra. Když se zjistí, že určitý počet lidí přestupuje některé Boží přikázání, argumentuje se: „50 milionů nevěrných manželů nemohou být špatní lidé. Je třeba změnit přikázání.“ Důstojnost mravní velikosti nespočívá na vnější konformitě s nějakým konvenčním pravidlem, nýbrž na vnitřní podřízenosti a kontrole podle uznaného principu, kterému se musíme podříditi, ať už s ním souhlasíme, nebo ne.

Pokora je také potřebná k překonání prostřednosti. Musíme být připraveni, že nastavíme čelo jedovatým poznámkám, jestliže se odhodláme vybočit z měřítek široké masy. Průměrnost může být formou nelitostné tyranie, která má k dispozici tisícero trestů, jimiž postihuje ty, kteří opustili vnější prostřednost, obrátili se dovnitř ke svému srdci a povznegli se nad horizont masy.

Když tisíce táhnou do propastí, pak jedinec, který navrhne, aby se změnil směr, je krutě napadán, že nenásleduje velkou masu. Musí to být člověk vyzbrojený pokorou, aby snesl všechny výčitky a dopomohl právu k vítězství, i když je většina na scestí.

Týden modliteb za mládež

Od 17. do 24. listopadu 2024 proběhne **Týden modliteb za mládež**. Církev v těchto dnech zaměřuje svoji modlitbu na mladé lidi. Tento týden je také přípravou na slavnost Ježíše Krista Krále, která je 39. Světovým dnem mládeže.

Papež František ve svém poselství vyzývá mladé k tomu, aby svou životní cestu vnímali jako pouť. Zvolené motto: „*Ti, kdo doufají v Pána, poběží a neunaví se*“ (Iz 40,31), vybízí k tomu, aby na své pouti setrvali v naději a radosti.

Z tohoto poselství vychází také modlitba letošního Týdne modliteb za mládež. Jelikož nás na naší životní pouti často potkávají různá příkoří a překážky, při kterých může být obtížné setrávat v naději, chceme ji mladým lidem vyprošovat, aby v její síle mohli pokračovat po své cestě a přinášet Boží lásku všude, kam přijdou. Spojme se v modlitbě za mladé!

MODLITBA ZA MLÁDEŽ

Dobrý Bože,
prosíme tě za všechny mladé lidi.
Daruj jim svou naději,
aby v jejím světle
kračeli s odvahou po cestách života.
Ať v její síle dokážou přijímat
Boží lásku
a předávat ji tomuto světu.

Maria, Matko mládeže,
spolu se Svatým otcem
sveřujeme mladé lidi pod tvou
ochranu: Zdravas, Maria...
Amen.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Taková pokora je zárukou, která vede k pravdě a k vnitřnímu míru. Mír je založen na uznání dvou dimenzí mimo plochou rovinu, na které stojí masa. Jednou je dimenze výšky, nade všim stojící svatosti. Druhou je dimenze hloubky, totiž existence čehosi zlého v lidském srdci.

Přeložil -lš- (Redakčně upraveno)

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (13)

5. Blížkost s Nejvyšším

Modlitba a povolání

Když se člověk v řeholním životě přesvědčí, že pokrok na cestě dokonalosti závisí na tom, jak se umí modlit, uplyne mnoho času. Modlitba je teploměrem dokonalosti.

„Když se dobře modlím,“ píše Jan Berchmans ve svém deníku, „nemusím se obávat, že ztratím povolání; každé vystoupení z Tovaryšstva Ježíšova se na tom obrátí. Proto jezuité bdí nad naší modlitbou jako matka a předepisují, abychom se už v podvečer připravovali na ranní modlitbu; dohlíží, zda ji svědomitě konáme. (...) Kdo se dobře modlí, dosáhne dvou nebes: jedno zde na zemi v potěše a druhé na věčnosti. (...) Když se při modlitbě necítím jako doma, budu se cítit cizí i v Tovaryšstvu Ježíšovu. (...) Musím být vždy přesvědčený o tom, že duchovní život a ctnosti jsou o mnoho významnější než učenost a přírodní dary, anebo světské věci, kterých si lidé velmi cení.“

Modlitba a učení

Jan Berchmans posvěcoval modlitbou i učení. Před učením se modlil takto: „Můj Pane, ty víš, že bez tvé pomoci ničemu nemůžu porozumět. Prosim tě, pomoz mi! Dej mi, ó Pane, moudrost, sídlící na tvém trůně, abych s ní mohl spolupracovat. Dej, abych porozuměl tomu, co se jdu učit.“

Čas, který obětoval Bohu, nikdy nepovažoval za ztracený. Často se stávalo, že

ho otec ministr volal ministrovat, když přišel nějaký cizí kněz a chtěl sloužit mši svatou. Otec ministr se divil stále Janově pohotovosti a ochotě. A co na to říkal svatý Jan? „Čas, který věnujeme duchovnímu cvičení, není ztracený. Pán Bůh to vynahradí.“ Berchmansova ochota k Bohu byla neobyčejná.

Dny svatého přijímání (byly to neděle a svátky) se snažil slavit s dvojnásobnou horlivostí. V jeho deníku si můžeme přečíst: „Zkusil jsem, že studium neuškodí, když věnujeme ze dne svatého přijímání polovinu, v jiné svátky hodinu a každý měsíc jeden celý den duchovnímu životu.“ Jan v takový den rozjímal i třikrát či čtyřikrát.

Otec Piccolomini však s ním nesouhlasil. Zdálo se mu to mnoho, proto mu řekl: „Bratře Jane, vím, že to nevydržíte. Studium vás dost vyčerpává a vy máte přitom ještě dost předsevzetí. Šetřete se, neberte si tolik cílů.“ Možná jiný scholastik by polevil u studia, Janovi však šlo všechno výborně.

Střed

Středem jeho zbožnosti byla Nejsvětější svátost oltářní. Jan Berchmans při svatém přijímání v sobě roznítil tak živou víru, že ho z pohroužení do modlitby nemohlo nic vyrušit. Jako by mu Ježíš Kristus viditelně ukazoval svou přítomnost ve Svátosti oltářní.

Jednou se ho jeho spolubratr Josef Finali zeptal, jak si oživit víru. Jan mu odpověděl: „Zlému duchovi řeknu: Když

to, co mám na jazyku, není skutečné Tělo Pána, vezmi si mě hned s tělem i duší.“

Andělský mladík Jan se při každé návštěvě Nejsvětější svátosti připravoval k hodnému svatému přijímání a vzbuzoval v sobě touhu po něm. Při modlitbě jeho zevnějšek zobrazoval hlubokou, vnitřní zbožnost. Nejedem člověk měl výčitky svědomí, když se porovnal s modlícím se Berchmansem.

Rozjímání

U řeholníka, ale také u každého člověka, který pečlivě pěstuje duchovní život, hraje velkou roli rozjímání. Bez něj není možné se zdokonalovat. Konečně, i duchovní otcové radí, aby si člověk přesně určil čas rozjímání a aby byl v tomto ohledu na sebe přísný.

Jan Berchmans měl pokojné noci. Neprobudil ho žádný, ani nejmenší zvuk, ale když ráno zazněl zvonec a bratr ho budil, hned odpověděl: „Deo gratias – Chvála Bohu.“ Po probuzení nepřemýšlel nad snem či o tom, co bude konat celý den, ale celou mysl obrátil na předmět rozjímání, jak to předepsal svatý Ignác.

V rozjímání se snažil zachovávat všechny předpisy svatého Ignáce. Horoucí modlitba mu roznítila srdce. Spolubratři ho během modlitby někdy viděli, jako by byl ve vytržení. Tvář mu zářila a svatý obrázek, nad kterým rozjímal, zasypával vroucnými polibky a vzdechy. Nezažil duchovní prázdnost, v jaké byli někteří svatí dlouhé roky. Z rozjímání měl vždy potěchu a mystika mu byla téměř neznámá. Zřídka mívával i mimořádné radosti a milosti, jen jednou řekl představeným, že dostal mimořádnou milost, že byl ve vytržení.

Při modlitbě se snažil zachovat pokoj a radostné srdce. Řekl, že každá nespokojenost je z neuspokojené sebelásky, které zlý duch využívá. Nejraději měl dny každoročních exercicií a třídní přípravu na obnovení slibů.

Spojený s Bohem

Scholastik Jan byl ustavičně spojený s Bohem. Při každé práci, i kdyby trvala jen 15 minut, vzbuzoval v sobě dobrý

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velkou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají

mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

úmysl. Už v noviciátě si osvojil pěkný zvyk vždy při zvuku zvonce pozdravit Spasitele těmito slovy: „Pozdravuji tě, svatý kříž a dobrý Ježíši. Ty ses dal přibít na kříž za mě; čím mám ulevit tvým mukám, plným bolesti? Odpusť mi, ó Pane, co nebylo dobré, a pomoz mi dobře strávit nejbližší hodinu!“

Takovéto zbožné úkony, kterými stále hledal spojení s Bohem, se mu staly zvykem. Překážkou spojení s Bohem jsou dobrovolné roztržitosti. Jan Berchmans, aby se jim vyhýbal, kde a kdy jen mohl, hledal samotu. I v kostele se rád ukryl do kouta, kde si myslel, že ho nikdo neuvidí.

Samota

Jan miloval svůj pokoj. Tomáš Kempenský říkal, že když chce být člověk ve svém srdci zkroušený, ať vejde do svého pokoje a odstraní z něho světský hluk, jak připomíná Žalm 4: „Třeste se a už nehřešte, mluvte v srdci a na svém loži mlčte.“ (Ž 4,5)

Mladý Berchmans se podle toho řídil, jak dosvědčil otec Orlandini: „Nikdy jsem ho neviděl vyjít z pokoje, aniž by musel.“

Na otázku jednoho ze spolubratrů, jak je třeba přebývat s Bohem, Jan odpověděl: „Především je třeba střežit si srdce. To by však nebylo možné, kdyby oči svobodně bloudily, a proto je mám na uzdě.“ Jindy Berchmans řekl: „Proč chceš vidět to, co nesmíš mít? Ovládnání oči zachrání od mnohého neklidu, a to je základ zbožnosti.“

Aby si uchránil usebranost ducha, nejen, že nechtěl vidět to, co bylo škodlivé anebo zbytečné, ale někdy se zřekl i toho, co bylo užitečné. Například na procesi Božího Těla se díval jen jednou.

Když byl po Piovi V. zvolen za papeže kardinál Ludovisi jako Řehoř XV. a šel ve slavnostním průvodu do Lateránu, aby tam z rukou Matky všech křesťanů přijal papežskou korunu, jezuité podle tehdejšího zvyku stáli před svým kostelem a čekali na papežské požehnání. Mezi nimi byl i Jan Berchmans. Když se ho potom po slavnosti otec Ratkai, původem z Maďarska, ptal, jak se mu slavnost líbila, přiznal se, že nic neviděl. Skryl se za čísi široká záda a potichu se modlil. Měl z toho víc radosti než z krásy tohoto světa.

Nejraději rozjímal v pokoji, kde byl v naprosté tichosti a klidu a nic ho ze

zbožné nálady nevyrušilo. Nechodil rád na velké procházky, protože kvůli tomu by musel opustit pokoj a také delší rozjímání. I proto ho museli na delší výlety přemlouvat. Dokonce i po svatém přijímání se raději odebral do pokoje, než by se měl procházet po městě. Jan byl prostě raději sám. Velká společnost mu nechýběla.

V. NEMOC A SMRT

1. Naposledy

Tušení

Ačkoli svatý Alois z Gonzagy a svatý Stanislav Kostka zemřeli mladí, byli oslaveni. Jako třetí se k nim měl přidat Jan Berchmans a skrze smrt v mladém věku dosáhnout věčné koruny. Nebeskému zahradníkovi se zalíbilo přesadit do nebeské zahrady i tuto lilii, i když teprve pučela.

Jan Berchmans slavně skončil tříletou filosofií. Tovaryšstvo Ježíšovo obvykle posílá scholastiky po ukončení filosofie do nějakého dalšího jezuitského ústavu, aby se naučili vychovávat mládež. Potom, po dvou nebo třech letech strávených v ústavu, studují teologii.

O přítomnost Jana Berchmanse projevil zájem téměř všichni rektori jezuitských ústavů, protože jeho svatý život a nadání byly známy v celé provincii. Žádal si ho i jeho vlastní (belgický) provinciál.

Bůh však měl s Janem jiné plány. Ačkoli jiným svítil svým svatým životem a byl potřebný jako vzor pro ostatní, Bůh se rozhodl vzít ho k sobě ještě v kvetoucím věku, aby ho v nebi korunoval korunou vyznavačů za krásné a hrdinské ctnosti.

Kdo by si byl pomyslel, že Jan Berchmans tak náhle opustí zemi? Anebo on sám tušil, že dny jeho života jsou spočítány? Zřejmě ano. Zdálo se, že Jan cítil blízkost nejmáňší hodiny, neboť po zkoušce často hovořil o smrti a blaženém spojení s Bohem.

Jednou doprovázel otce Strada do kostela Santa Maria Maggiore. Během cesty si povídali o tom, jak velké štěstí je zemřít v řeholi. „Jak pokojně a spokojeně umírá řeholník,“ řekl otec Strada, který se během svých devadesáti let musel rozlou-

čit s nejedním spolubratrem. „Milý bratře, prosím Boha, abych i já zemřel smrtí spravedlivého,“ dodal.

Berchmans přikývl: „Ano, důstojný otče, ale ještě lepší je říci toto: Necht' naše duše žije životem spravedlivého, abychom mohli zemřít smrtí svatého.“

Otec Strada později upřímně poznamenal: „Musím se přiznat, že jsem se po těch slovech a pro vážnost, s jakou je řekl, velmi zastyděl. Styděl jsem se za mou chabost a choulostivost, že jsem žádal, ba toužil po odměně svatých, aniž bych se nejprve namáhal následovat jejich život.“

Jan Berchmans asi měsíc před smrtí hovořil s jedním knězem o smrti. Když se ho kněz zeptal, zda by rád zemřel, Jan odpověděl: „Kdyby mě Bůh chtěl nyní zavolat na věčnost, opustil bych tento svět bez jakékoliv starosti.“

Po několika dnech vyznal otcí Savignanovi, který se s Janem rád bavil o duchovních věcech, svou velkou touhu, aby se co nejdříve spojil s Pánem Bohem.

Žádost žádostí

„Chci se rozpadnout, abych byl s Ježíšem,“ poznamenal Jan. Otec Cepari říkal, že Janův život se víc podobal životu Božího vyvoleného než životu smrtelníka v posledních dnech pozemské pouti.

V Tovaryšstvu Ježíšovu se obvykle poslední den v měsíci volil patron na celý další měsíc. Každý řeholník si vytáhl cedulku, na které bylo napsáno jméno některého světce, jehož měl následovat a šířit jeho úctu. Byla tam napsaná i některá ctnost, ve které se měl cvičit, a též věta z Pisma svatého, anebo nějaká jiná myšlenka, kterou měl dotýčný světec během života často na paměti.

Poslední červencový den si Jan Berchmans při takovéto volbě vytáhl lístek, na kterém bylo napsáno: „Bděte a modlete se, neboť nevíte, kdy přijde hodina smrti.“ Radostně utíkal k profesorovi, otcí Piccolominimu, a řekl: „Důstojný otče, zanedlouho zemřu.“

První známky

Jan byl kvůli učení trochu unavený a utrápený, ale navzdory tomu se cítil zdravý. Spolu s ostatními spolubratry se chystal na procházku na čerstvém vzduchu, aby si trochu odpočinul a nabral síly na další práci.

Na svátek Panny Marie Sněžné, 5. srpna, se cítil slabý, ale nic si z toho nedělal, vždyť takovou slabost měli kvůli horce i jiní. Směle se se spolubratry vydal na cestu do „villy“. Scholastici strávili den jako obvykle, nevinnou a zbožnou zábavou. Jan Berchmans navštívil milostivý obraz Panny Marie v jeskyni při Terratě, zúčastnil se schůzky akademie, uspořádané k počtě Panny Marie, a všechno dělal tak jako vždy.

Poslední záblesk

Dne 6. srpna se jeho vynikající vlohy zaskvěly naposledy. V řecké koleji měla být veřejná disputace, kterou měl zahájit jeden univerzitní profesor. Ten však kvůli nečekané překážce nemohl přijít a představení začali hledat přiměřeného učence, který by bez přípravy mohl začít disputaci místo profesora. Zvolili si absolventa filosofie, Jana Berchmanse. Pravdaže o jeho chorobě neměli ani potuchy!

Jan poslechl, i když se mohl vymluvit. A ačkoli se na disputaci nepřipravoval a byl nemocný, přece tak výborně zvládl svou úlohu, že ho všichni přítomní obdivovali a dovolili mu celou hodinu přednášet jeho názory.

Jan se však touto duševní prací dost vysílil. A ke všemu z řecké koleje do jezuitské byla daleká cesta a Berchmans ji šel bez pomoci. Sotva přišel domů, dostal vysokou horečku.

Další den byl tak slabý, že podle řeholních předpisů pokládal za povinnost, aby uvědomil představené o svém stavu. Otec Capari, rektor koleje, k němu hned poslal ošetřovatele, který Janu Berchmansovi přikázal, aby si okamžitě lehl do postele. O několik hodin později ho navštívil rektor. Horečka mu trochu klesla, ale byl stále velmi slabý, takže starostlivý představený nařídil, aby ho přenesli do domácí nemocnice. Bylo to 7. srpna 1621.

(Pokračování příště)

*Podle knihy Koloman Grieger S. J.:
Svätý Ján Berchmans S. J. Vzor mládeže.
Vydal Posol Božského Srdce Ježíšovo.
Trnava, 1929
Upravila Silvia Koscelanská-Hajdučeková*

Překlad -mv- (Redakčně upraveno)

Poselství Svätého otce Františka k 8. Světovému dni chudých

- dokončení poselství papeže Františka ze str. 2

zprostředkovat cestu k moudrému a důstojnému životu před Bohem a před svými bratry a sestrami.

3. Jedním z témat, jimž tento posvátný autor věnuje nejvíce prostoru, je modlitba. Činí tak s velkým zápalem, protože dává zaznít své osobní zkušenosti. Žádný spis o modlitbě by opravdu nemohl být účinný a plodný, kdyby nevycházel od člověka, který denně stojí v Boží přítomnosti a naslouchá jeho slovu. Ben Sira prohlašuje, že od svého mládí hledal moudrost: „Ještě v mládí před svými cestami jsem v modlitbě zjevně toužil po moudrosti.“ (Sir 51,13)

4. Na své cestě objevuje jednu ze základních skutečností zjevení, totiž že chudí mají v Božím Srdci výsadní postavení až do té míry, že tváří v tvář jejich utrpení je Bůh „netrpělivý“, dokud jim nezjedná spravedlnost: „Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo. A Pán nebude váhat, nebude k nim shovívavý.“ (Sir 35,17–19) Bůh zná utrpení svých dětí, protože je pozorným a starostlivým Otcem všech. On se jako Otec stará o ty, kteří to nejvíce potřebují: o chudé, lidi odstrčené na okraj, trpící, zapomenuté... Nikdo však není z jeho Srdce vyloučen, protože před ním jsme všichni chudí a potřební. Všichni jsme žebráci, protože bez Boha bychom nebyli ničím. Neměli bychom ani život, kdyby nám ho Bůh nedal. A přesto, jak často žijeme, jako bychom byli pány života nebo jako bychom si ho museli dobýt! Světská mentalita vyžaduje, abychom se stali někým, abychom si navzdory všemu a všem udělali renomé tím, že porušujeme společenská pravidla, jen abychom získali bohatství. Jak smutná iluze! Štěstí se nedá získat pošlapáváním práva a důstojnosti druhých.

Násilí způsobované válkami jasně ukazuje, jak velice arogantní jsou ti, kdo se považují za mocné před lidmi, zatímco v Božích očích jsou ubozí. Kolik nových

chudáků vytváří tato špatná politika založená na zbraních, kolik nevinných obětí! Přesto však nemůžeme ustoupit. Pánovi učedníci vědí, že každý z těchto „maličkých“ nese tvář Božího Syna, a naše solidarita a znamení křesťanské lásky se musí dostat ke každému z nich. „Každý křesťan a každé společenství jsou povoláni být nástrojem Božím k osvobodování a k podpoře chudých, aby se mohli plně integrovat do společnosti. To předpokládá, že budeme chápat a budeme pozorně naslouchat prosbám chudých a poskytovat jim pomoc.“ (apoštol. exhort. *Evan-gelii gaudium*, 187)

5. V tomto roce věnovaném modlitbě musíme modlitbu chudých přijmout za svou a modlit se spolu s nimi. To je výzva, kterou musíme přijmout, a pastorační činnost, kterou je třeba rozvíjet. Vskutku, „nejhorší diskriminací, kterou trpí chudí, je nedostatek duchovní pozornosti. Nezměrná většina chudých se vyznačuje zvláštní otevřeností pro víru. Potřebují Boha a nemůžeme jim nenabízet jeho přátelství, jeho požehnání, jeho slovo, slavení svátostí a cestu růstu a zrání ve víře. Preferenční volba pro chudé se musí projevat hlavně tím, že především k nim obracíme svou náboženskou pozornost.“ (*tamtéž*, 200)

To vše vyžaduje pokorné srdce, které má odvahu stát se prosebníkem. Srdce, které je připraveno uznat, že je chudé a nuzné. Mezi chudobou, pokorou a důvěrou totiž existuje souvislost. Skutečný chudý je pokorný, jak řekl svatý biskup Augustin: „Chudý člověk se nemá čím pyšnit, bohatý má pýchu, proti které musí bojovat. Slyš mě tedy: Buď opravdovým chudým, buď ctnostným, buď pokorným.“ (*Promluvy*, 14,4) Pokorný člověk se nemá čím chlubit a čeho se domáhat, ví, že se nemůže spoléhat sám na sebe, ale pevně věří, že se může dovolávat milosrdné Boží lásky, před níž stojí jako marnotratný syn, který se kajicně vrací domů, aby přijal otcovo objetí (srov. Lk 15,11–24). Chudý člověk, který se nemá o co opřít,

přijímá sílu od Boha a do něj vkládá veškerou svou důvěru. Pokora totiž vytváří důvěru, že Bůh nás nikdy neopustí a ne nechá nás bez odpovědi.

6. Chudým, kteří obývají naše města a jsou součástí našich společenství, říkám: Neztrácejte tuto jistotu! Bůh je pozorný ke každému z vás a je vám nablízku. Nezapomíná na vás a ani by na vás nikdy nemohl zapomenout. Všichni máme zkušenost s modlitbou, která se zdá být nevyšlyšena. Někdy prosíme o vysvobození z bída, která nás nutí trpět a ponižuje nás, a zdá se, že Bůh naše volání neslyší. Boží mlčení však není odvrácením pozornosti od našeho utrpení; spíše v sobě skrývá slovo, které žádá, abychom ho s důvěrou přijali a svěřili se jemu a jeho vůli. Svědčí o tom opět Sírachovec: „Prosba chudáka jde přímo do Božího ucha a hned se mu dostane spravedlnosti.“ (21,5) Z chudoby tedy může vytrysknout píseň té nejopravdovější naděje. Nezapomínejme, že „když se vnitřní život uzavře do vlastních zájmů, nezbyvá už prostor pro druhé, nepřicházejí už chudí, Božímu hlasu se nenaslouchá, nezakouší se již radost z jeho lásky a nerodí se nadšení pro konání dobra. (...) Toto není život v Duchu, který pramení ze srdce vzkříšeného Krista.“ (apoštol. exhort. *Evangelii gaudium*, 2)

7. Světový den chudých se stal událostí pro každé církevní společenství. Je to pastorační příležitost, kterou nelze podceňovat, protože podněcuje každého věřícího, aby naslouchal modlitbám chudých a uvědomoval si jejich přítomnost a jejich potřeby. Je to vhodná příležitost k uskutečnění iniciativ, které konkrétně pomáhají chudým, a také k uznání a podpoře mnoha dobrovolníků, kteří se s nadšením těm nejpotřebnějším věnují. Musíme děkovat Pánu za lidi, kteří se dávají k dispozici, aby naslouchali těm nejchudším a podporovali je. Jsou to kněží, zasvěcené osoby a laici, kteří svým svědectvím poskytují hlas Boží odpovědi na modlitby těch, kdo se k němu obrazejí. Mlčení je pak prolomeno pokaždé, když je bratr v nouzi přijat a přivítán. Chudí nás mají stále čemu učit, protože v kultuře, jež na první místo staví bohatství a často obětuje lidskou důstojnost na oltář hmotných statků, veslují proti proudu, neboť poukazují na to, že podstatné pro život je něco úplně jiného.

Modlitba tedy nachází potvrzení své pravosti v dobročinné lásce, která se stává setkáním a blízkostí. Pokud se modlitba nepromítne do konkrétních činů, je marná; vřdyt „víra beze skutků je mrtvá“ (Jak 2,26). Avšak dobročinná láska bez modlitby riskuje, že se stane filantropií, která se brzy vyčerpá. „Bez každodenní věrně prožívané modlitby se naše konání stává prázdným, ztrácí svou hlubokou duši a redukuje se na pouhý aktivismus.“ (BENEDIKT XVI., *Katecheze* 25. dubna 2012) Musíme se vyhnout tomuto pokušení a stále bdít se silou a vytrvalostí, která pochází od Ducha Svatého, jenž je dárce života.

8. V této souvislosti je dobré připomenout svědectví, jež nám zanechala Matka Tereza z Kalkaty, žena, která obětovala svůj život pro chudé. Tato světice neustále opakovala, že modlitba byla místem, odkud čerpala sílu a víru pro své poslání služby chudým. Když 26. října 1985 hovořila na Valném shromáždění OSN, ukazovala všem ruce, které vždy držela v ruce, a řekla: „Jsem jen chudá řeholnice, která se modlí. Tím, že se modlím, Ježíš vkládá do mého srdce svou lásku a já ji jdu rozdávat všem chudým, které na své cestě potkávám. Vy se také modlete! Modlete se a uvědomíte si, že chudé máte vedle sebe. Třeba na podestě schodiště vašeho domu. Možná i ve vašich domovech jsou ti, kteří čekají na vaši lásku. Modlete se, vaše oči se otevřou a vaše srdce se naplní láskou.“

A jak bychom si mohli zde v Římě vzpomenout na svatého Benedikta Josefa Labreho (1748–1783), jehož tělo odpočívá a je uctíváno ve farním kostele *Santa Maria ai Monti*. Poutník z Francie do Říma, odmítnutý mnoha kláštery, prožíval poslední léta svého života jako chudý mezi chudými, trávil hodiny a hodiny v modlitbě před Nejsvětější svátostí, s růžencem, recitoval breviář, četl Nový zákon a knihu *Následování Krista*. Neměl ani malý pokoj, kde by mohl přebývat, a tak obvykle přespával v koutě u trosk Kolosea jako „Boží tulák“ a proměňoval svůj život v nepřetržitou modlitbu, která stoupala vzhůru k Bohu.

9. Vyzývám všechny, aby se na cestě ke Svatému roku stali poutníky nadě-

je a dávali hmatatelná znamení pro lepší budoucnost. Nezapomínejme si vážit „drobných projevů lásky“ (apoštol. exhort. *Gaudete et exultate*, 145): zastavit se, přiblížit se, věnovat trochu pozornosti, úsměv, pohlázení, slovo útěchy... Tato gesta nelze improvizovat, vyžadují spíše každodenní věrnost, často skrytou a tichou, ale posilovanou modlitbou. V této době, kdy se zdá, že zpěv naděje ustupuje rachotu zbraní, křiku tolika zraněných nevinných a zmlknutí nesčetných obětí válek, obraťme se s prosbou o mír k Bohu. Jsme chudí na mír a vztahujeme své ruce, abychom jej přijali jako vzácný dar, a zároveň se snažíme jej vpravovat do svého každodenního života.

10. Jsme povoláni být za všech okolností přáteli chudých a následovat Ježíše, který jako první projevil solidaritu s těmi posledními. Kéž nás na této cestě podporuje Matka Boží, Nejsvětější Maria, která nám při zjevení v Banneux zanechala poselství, na něž nesmíme zapomenout: „Já jsem Panna chudých.“ Jí, na niž Bůh vzhlédl pro její pokornou chudobu a která svou poslušností dokázala velké věci, svěřme svou modlitbu v přesvědčení, že vystoupá k nebi a bude vyslyšena.

*Řím, u svatého Jana v Lateránu
13. června 2024,
památka svatého Antonína Paduánského,
patrona chudých*

FRANTIŠEK

(Redakčně upraveno)

PUZZLE BETLÉMA, 20 – 2 028 dílků.

Cena 200–500 Kč.

Objednávky: Římskokatolická farnost
Třebíč-město, Martinské nám. 87/20,
674 01 Třebíč • tel. 728 133 220

trebicmartin@volny.cz.

Více na **www.trebicmartin.cz.**

Pondělí 18. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (1. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr mladých ZUŠ Jeseník **7:10** Ghana – Naděje za mřížemi: **7:35** Groteský Laurela a Hardyho: Nástrahy pijáctví **8:00** Pastýř na člnu **8:20** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **8:30** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Múzy církevních škol: Katolické gymnázium Třebíč **9:25** Outdoor Films s Jurijem Tarčou: Ultra triatlonista **11:00** Pomoc, která se točí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Poutníci času: S Peterem Olšákem **13:10** Na startu **13:35** Kaplani naděje: Anna Macková **14:00** Za obzorem: Týden modliteb za mládež [L] **14:35** V pohorách po horách: Krakova Hoľa – Nízké Tatry **14:40** Noční univerzita: Doc. Marek Šmíd – Vatikán a totalitní ideologie 20. století **16:00** Jak potkávat svět: S Pavlem Štulírem a CM Husličky ZUŠ v Uh. Hradišti **17:15** Setkání: Michaela Šojdrová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada v Kroměříži **17:30** V souvislostech **18:00** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:05** Bible v písku: Žalm 8 **18:07** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:30** Nezmaři & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Mohelnickém dostavníku **19:25** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Audi Filia – Povolání sv. Jana z Avily [P] **22:10** Za obzorem: Týden modliteb za mládež **22:40** Harfa Noemova: Má vlast – Vyšehrad **23:00** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **0:05** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (2. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Libérie – Rýmy a rytmy Libérie **6:55** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **7:00** Hanácká svajba **8:00** Buon giorno s Františkem **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Noční univerzita: Duch Svátý v Písmu **10:45** Práce jako na kostele **11:05** S chutí přes práh: Komunita bratří františkánů v Moravské Třebové **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Panny Marie, Hvězdy Evangelizace: Břve [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Dokořán: S Otmarem Olivou **13:40** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **14:00** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **14:25** O ptáčci a lidech [P] **14:30** Pole milosrdenství **15:25** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **16:00** U tří Terezíí **17:30** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **18:00** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:05** Bible v písku: Dobrý Samaritán **18:10** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **18:40** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Klapka: Se Staňou Domanským [P] **22:15** Terra Santa News: 13. 11. 2024 **22:45** Má vlast: Hranice **0:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Poušť chřestýšů **7:25** Noční univerzita: Doc. Marek Šmíd – Vatikán a totalitní ideologie 20. století **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

10:05 Ondrášovské putování: Rožnovské slavnosti 2023 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Audi Filia – Povolání sv. Jana z Avily **13:35** Na cestě k Otcovu domu **14:00** Nededza **14:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: K Rokycanům cesta zlatá **15:40** Setkání: Aleš Dufek **15:55** Dům ze skla? **16:55** Krasňany **17:30** Terra Santa News: 20. 11. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:05** Bible v písku: Boháč a Lazar **18:10** Strýček Emu **18:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovská přehrada **18:40** Vezmi a čti: Říjen 2024 **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... Ptejte se kněze [L] **21:05** Moudrost mnichů: Recept na podařený vztah **21:20** Noční univerzita: Epikleze [P] **22:22** Kaplani naděje: P. Antonín Klaret Dabrowski **22:40** Moudrost v jidiš příslovích: Účinkují Tomáš Novotný a Barbora Baranová **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat, či odejít? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (4. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **6:45** V pohorách po horách: Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina **6:55** U tří Terezíí **8:25** Terra Santa News: 20. 11. 2024 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Harfa Noemova: Mistři houslí **9:35** K jádru věci: S Michalem Stehlíkem **10:40** Albánie – Metanoia **11:10** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **13:05** V Kristu zapustíte kořeny **14:00** Za obzorem: S teenagery o víře a jejich hledání [L] **14:30** Přesah **15:15** Práce jako na kostele **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Jak potkávat svět: S Martou Kubišovou **17:25** Duchovní malby: Sixtinská kaple **18:00** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:05** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **18:15** Ovečky: Slavnost Ježíše Krista Krále **18:30** Dokořán: S Otmarem Olivou **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Mezi pražci (120. díl): Listopad 2024 [P] **20:50** Cvrlikání: Hana a Petr Ulrychovi & Javory **22:05** Za obzorem: S teenagery o víře a jejich hledání **22:35** Pod lampou [P] **0:40** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (5. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Dům ze skla? **7:30** Diecézní muzeum sakrálního umění v Blois **8:25** Folklorní svět Lubomíra Páříčku **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Múzy církevních škol: Střední škola svatě Anežky České Odry **9:30** ARTBITR – Kulturní magazín **9:45** Skopje – den díkůvzdání **10:05** Dům ze skla? **11:10** Pranic na Mohelnickém dostavníku 2018 **11:30** Živě

s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Svatý Benedikt z Nursie **14:55** Okřídlení sousedě: Jiříčky a vlaštovky **15:07** Malý Cambridge **15:35** Klapka: Se Staňou Domanským **16:40** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **16:50** Nebojte se... Ptejte se kněze **18:00** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:05** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **18:15** Blízko nebe **18:45** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Danou Drábovou [L] **21:05** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **21:20** Poletuchy: Na skok do Trenčína **22:05** Marie Puttnerová s kapelou na Folkových prázdninách [P] **22:40** Pěšky hezky česky: Svatojanská cesta **23:00** Čičmianské tajemství **23:35** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blažohřešení **0:00** Když bolí tělo: Traumatologie a ortopedie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti **7:00** Klapka: S Vladimírem Paslerem **8:10** Múzy církevních škol: Cyrilometodějské gymnázium a SOŠPg Brno **8:35** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **8:40** Ovečky: Slavnost Ježíše Krista Krále **8:55** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **9:20** Strýček Emu **9:40** Viděli jsme **9:45** Za úsvitu vstaneme **11:25** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Jano Köehler **16:00** Hosté naší milí: Rožnovské slavnosti 2019 **17:00** Za tajemstvím šumavských lesů **18:00** Slovo na neděli: Slavnost Ježíše Krista Krále [P] **18:25** Kambodža pohledem zblízka **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films [P] **21:35** S chutí přes práh: Komunita Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce **22:00** The Chosen IV. (4. díl): Uklidněte se dříve [P] **23:15** Děkuji, bylo to krásné: Koncert Filharmonie Hradec Králové **0:30** Dobrodružství před kamerou **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 11. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:50** Krok do neznáma **7:10** Charita pro Ukrajinu v čase války **7:35** Slovo na neděli: Slavnost Ježíše Krista Krále **7:55** Mezi pražci (120. díl): Listopad 2024 **8:40** Nebojte se! CSM 2017 **9:30** Mše svatá ze Slavnosti Ježíše Krista Krále: Vatikán, bazilika sv. Petra [L] **11:15** Poutníci času: S kapelou Třehus [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:00** Dokořán: S Petrou Burianovou **14:00** Muzikanti, hrajte: Blatnička **15:00** Andělé s hudebními nástroji v katedrále Saint-Julien v Le Mans **16:00** Outdoor Films **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **18:05** Ovečky: Slavnost Ježíše Krista Krále **18:20** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:50** Strýček Emu [P] **19:00** Střípky z ostravské archeologie: Hulvácký poklad **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (4. díl): Uklidněte se dříve **21:20** Koncert pro život **22:55** Viděli jsme 5+ **23:15** Augustin: Hlas generaci **0:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:30** Dotyky múzy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 11. o 19:30 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol sv. Lazára v Betánii)

Na mieste tohto najväčšieho Ježišovho zázraku - vzkriesenie Lazára - bola v 4. storočí postavená bazilika, okolo ktorej sa rozvinulo mesto.

Utorok 19. 11. o 20:25 hod.: Pane, si tam hore

V roku 1959 komunistický režim nariadil odstránenie kostolnej veže na bratislavskej Kalvárii. Konkurovala totiž Slavínu. No „U Pána je tisíc rokov ako jeden deň“ a kostol Panny Márie Snežnej získal v roku 2024 novú dominantu – pštálový organ.

Streda 20. 11. o 17:00 hod.: Povolanie laik

V ďalšom dieli z dokumentárneho cyklu *Povolanie laik: Otlčky času* spoznáme tohto vzácneho a pokorného človeka nielen z pohľadu jeho práce, ale predovšetkým jeho svedectvo hlbokého veriaceho človeka...

Štvrtok 21. 11. o 13:05 hod.: Nikaragua – biskup David

Biskup David Zywiec sa venuje pastorácii na územiach obývaných domorodými skupinami afro-karibských obyvateľov. Nikaragua je najchudobnejšou časťou celej krajiny. Biskup David je ochotný plaviť sa na loďke za farníkmi aj do najzdialenejších oblastí.

Piatok 22. 11. o 20:30 hod.: BIBLIA: Jeremiáš

Prorok Jeremiáš opúšťa svoju rodinu a ženu, ktorú miluje, aby v Jeruzaleme oznámil Boží odkaz. Varovanie, že Božie mesto zničia Babylončania. V Jeruzaleme mu nikto neverí a pokladajú ho za zradcu a prenasledujú ho. On však cez všetok odpor pokračuje.

Sobota 23. 11. o 20:30 hod.: Listy od Matky Terezy

Film je skutočným príbehom o tom, ako táto žena drobnej postavy zmenila srdcia, životy a inšpirovala milióny ľudí.

Nedeľa 24. 11. o 9:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos svätej omše pri príležitosti Svetového dňa mladých.

BREVIÁR PRO LAIKY

16. – 23. LISTOPADU 2024

Zmena v číslování breviára: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviára; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviára (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 11.		PO 18. 11.		ÚT 19. 11.		ST 20. 11.		ČT 21. 11.		PÁ 22. 11.		SO 23. 11.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	1653	1870	1708	1924	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1593	1803	842	945	857	962	1653	1870	1709	1926	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	1654	1871	1710	1926	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	726	819	1593	1804	847	950	861	966	1595	1806	1596	1807	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	1655	1872	1711	1927	1655	1886		
Závěrečná modlitba	726	820	1594	1804	847	951	862	967	1595	1806	1596	1807	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 16. 11.															
Hymnus	807	907	821	922	1594	1804	852	956	867	972	1648	1805	1714	1932	727	821
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	727	821
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	727	821
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	1663	1880	1717	1934	729	823
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	1594	1805	856	960	871	977	1595	1806	1596	1807	729	823
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	1664	1881	1718	1936	729	824
Záv. modlitba	726	820	726	820	1594	1804	857	961	872	977	1595	1806	1596	1807	732	827
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 17. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Dan 12,1–3
Ž 16(15),5+8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
2. čt.: Žid 10,11–14.18
Ev.: Mk 13,24–32

Pondělí 18. 11. – ferie

1. čt.: Zj 1,1–4; 2,1–5a
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst ovoce ze stromu života.*)
Ev.: Lk 18,35–43

nebo nezávazná památka Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: Sk 28,11–16.30–31
Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6
Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
Ev.: Mt 14,22–33

Úterý 19. 11. – ferie

1. čt.: Zj 3,1–6.14–22
Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5
Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn.*)
Ev.: Lk 19,1–10

Středa 20. 11. – ferie

1. čt.: Zj 4,1–11
Ž 150,1–2.3–4.5–6
Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládný. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 19,11–28

Čtvrtek 21. 11. – památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: Zj 5,1–10
Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
Odp.: srov. Zj 5,10 (*Vytvořil jsi z nás našemu Bohu království a kněze. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 19,41–44

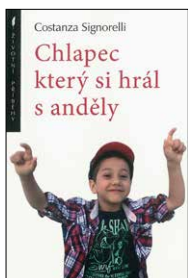
Pátek 22. 11. – památka sv. Cecílie

1. čt.: Zj 10,8–11
Ž 119(118),14.24.72.103.111.131
Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)
Ev.: Lk 19,45–48

Sobota 23. 11. – nezávazná památka sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána nebo sobotní památka Panny Marie (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 11,4–12
Ž 144(143),1.2.9–10
Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála.*)
Ev.: Lk 20,27–40

DUCHOVNÍ SKUTEČNOSTI V ŽIVOTĚ ČLOVĚKA

CHLAPEC, KTERÝ SI HRÁL S ANDĚLY
Costanza Signorelli • Z italského přeložil Jan Lachman • Revize překladu Kateřina Lachmanová • Redakce Eva Mešková
Předmluva sestra Daniela Del Gaudio, ředitelka Observatoře mariánských zjevení a mystických jevů při PAMI

Autorka vypráví neuvěřitelný příběh Davida Fiorilla (2012–2021), který žil na tomto světě pouhých osm let a 22. června 2021 šťastně „odletěl do nebe“. Několik měsíců před svou smrtí začal u svého lůžka vídat anděly a díky nim objevoval „jinou skutečnost“; časem spatřil i Pannu Marii a poté, co na její pokyn přistoupil ke svatému přijímání, začal u sebe vnímat i živého Ježíše, a to pravidelně během mše svaté. Zvláště je to, že ho nikdo nevedl k víře. Rodiče byli „pokřtění pohané“ a on do školy kvůli své těžké nemoci prakticky nechodil. Nikdy tedy neslyšel o andělech, o Panně Marii nebo o Ježíši, dokud se s nimi nesetkal osobně, tváří v tvář. A také nic netušil o nebi, dokud ho v jejich doprovodu sám nenavštívil a nevrátil se zpět, aby nám o něm vyprávěl. Davidovo svědectví přivedlo k obrácení celou jeho širší rodinu, hluboce zasáhlo místní kněze i lidi z farnosti.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 192 stran, 249 Kč

SÍLA KŘTU V ŽIVOTĚ

Josef Prokeš • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Křest je nedílnou výbavou křesťana, ale jeho významu a smyslu pro každodenní život je věnována překvapivě malá pozornost. Zkušený duchovní doprovázející a úspěšný autor spirituální literatury, katolický kněz Josef Prokeš se na křest zaměřuje

s ohledem na důvěrnou znalost otázek i potřeb současného člověka, stejně jako s vědomím problémů a nedorozumění, které v dnešní době kolem institucionalizovaného náboženství panují. Kniha představuje jakási duchovní cvičení, jejichž cílem je obrátit pozornost k tomu, co vše může uvědomění si křtu v lidském životě znamenat a jak se může stát neustálým zdrojem síly a inspirace. Křest vidí ne jako jednorázovou legitimaci do klubu křesťanů ani instantní odpověď na složité otázky života, ale jako nevysychající pramen, jemuž se můžeme učit být stále otevření. Kniha může být inspirací i pro ty, kteří o křtu uvažují nebo se na něj připravují.

*Portál, s. r. o.
 Brož., 145x205 mm, 200 stran, 249 Kč*

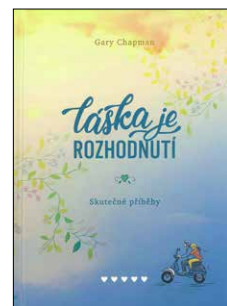

PŘÍBĚHY LÁSKY K BLIŽNÍMU

LÁSKA JE ROZHODNUTÍ • SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY
Gary Chapman • Překlad z angličtiny Dan Drápal a Zuzana Kempná • Ilustrace Markéta Müller • Redakce Viktorie Kempná a Zuzana Kempná

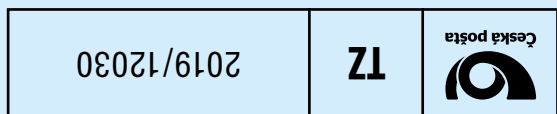
Kniha vypráví příběhy lidí, kteří se v každodenních situacích i v těžkých chvílích rozhodli navzdory okolnostem projevit druhému člověku lásku. Pochopili, že láska je konkrétní čin, že ji musíme uskučtečňovat a konat.

*Návrat domů, s.r.o.
 Druhé, aktualizované vydání
 Váz., 142x195 mm, 254 stran, 390 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, spolku. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzertce: redakce@maticecm.cz; Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevrátíme příspěvky nevrátíme.